

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS van het ontwerp van wet tot afschaffing van de uitvoerrechten van indigo en van koffie in Nederlandsch-Indië.

Het afdeelingsonderzoek over dit ontwerp van wet heeft aanleiding gegeven tot de navolgende beschouwingen.

Eenige leden, ofschoon in beginsel voor de voorgestelde afschaffing, achtten het toch niet zonder eenig bezwaar, dat hierdoor eene niet onaanzienlijke bate aan de schatkist zoude ontvallen.

Hiermede wilde men niet afkeuren, dat tot afschaffing van het uitvoerrecht van indigo en koffie werd overgegaan. Erkend werd, dat, indien de omstandigheden toonden, dat eenig artikel van uitvoer het geheven recht niet kan lijden, de gewenschte steun behoort te worden verleend door afschaffing of vermindering van het geheven recht. Daartegenover meende men echter te mogen vragen, of men niet van andere artikelen, bijv. tabak en tin, ten bate van de schatkist, in de plaats van de vrijgemaakte, een hooger uitvoerrecht zou kunnen heffen.

De leden hier aan het woord verklaarden tegenstanders te zijn van de vroeger geheven differentieele rechten, en te erkennen, dat aan de heffing van invoerrechten voor Indië groote bezwaren verbonden zijn. Tegen de heffing van een fiscaal uitvoerrecht kon echter geen principieel bezwaar bestaan, indien daarvoor werden gekozen die productie-artikelen, welke nog steeds groote winsten afwerpen.

Deze beschouwingen lieten niet na van verschillende zijden tegenspraak te wekken.

Met ingenomenheid was door andere leden het voorstel tot afschaffing der uitvoerrechten van indigo en koffie ontvangen, niet alleen omdat het behoud der beide cultures daartoe op dit oogenblik dwong, maar tevens omdat zij de heffing van uitvoerrechten eene verkeerde belasting beschouwden. In ieder geval zoude het zeker eene minder goede politiek zijn om, uitsluitend omdat op eenig artikel meer of minder belangrijke winsten worden behaald, daarvan uitvoerrechten te heffen. Integendeel meende men, dat in ieder geval tal van factoren moeten worden overwogen, alvorens te kunnen beoordeelen of eenig handelsartikel van de wereldmarkt met een uitvoerrecht kan worden belast.

Sommige leden zouden aan een tijdelijk schorsen der uitvoerrechten de voorkeur hebben gegeven.

Er waren nog leden die met de voorgestelde afschaffing meegaande, toch meenden der Regeering omzichtigheid te moeten aanraden ten aanzien der in de gewisselde stukken behandelde vraag, of de koffiecultuur ook door vermindering van canon behoort te worden geholpen.

Die canon is eigenlijk alleen de erkenning van het overheidsrecht. Met wisselende omstandigheden behoeft daarbij geen rekening te worden gehouden, zooals bijv. bij eene belasting. Waar niemand er aan zou hebben gedacht onder bijzondere gunstige omstandigheden den canon te verhoogen, is het de vraag, of het wel aangaat dien onder ongunstige omstandigheden te verlagen.

Anderen zagen echter in den canon, behalve eene erkenning van het eigendomsrecht, tevens wel degelijk eene vergoeding voor het genot, waar indertijd het bedrag van den canon bepaald is na opbod; er bestaat dus geen bezwaar om, bij minder genot dien canon of pacht te verminderen. Vermindering behoeft aan de erkenning van het eigendomsrecht geen afbreuk te doen.

Vastgesteld 16 December 1901.

FRANSEN VAN DE PUTTE.
GODIN DE BEAUFORT.
VAN ALPHEN.
s' JACOB.
VAN ZINNICQ BERGMANN.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot afschaffing van de uitvoerrechten van indigo en van koffie in Nederlandsch-Indië.

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Dat de schatkist door de afschaffing der uitvoerrechten van indigo en van koffie een niet onaanzienlijke bate zal derven, betreurt ook de ondergeteekende. Het is evenwel een noodwendig gevolg van den maatregel, waarvan de ondergeteekende, naar hij zich vleit, in de Memorie van Toelichting de noodzakelijkheid heeft aangetoond, eene noodzakelijkheid zoo groot en van zoo overwegend belang, dat zij ook zonder een speciaal equivalent voor de schatkist, tot afschaffing dwingt. Hierbij verliese men niet uit het oog dat — gelijk de ondergeteekende in zijn Memories van Antwoord aan beide Kamers der Staten-Generaal betreffende de Indische begroting voor 1902 deed uitkomen — de uitbreiding van het tolgebied in zeker opzicht als equivalent kan beschouwd worden. Verhooging van uitvoerrecht van tabak en tin zou hij niet durven aanbevelen, omdat Indië van die producten geen monopolie heeft en hare voortbrenging in Indië evenmin in exceptioneel gunstigen toestand verkeert; alleen dan zouden zij zonder bezwaar meer belasting kunnen dragen. Zooals te recht in het Voorloopig Verslag wordt opgemerkt, zouden bij eene verhooging van die uitvoerrechten tal van factoren te overwegen zijn.

Waarom afschaffing, niet schorsing, wordt voorgesteld, heeft de ondergeteekende medegedeeld in zijne Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag van de Tweede Kamer. Het zij hem veroorloofd daarnaar te verwijzen.

Dat het der Regeering niet aan de noodige omzichtigheid ontbreekt, bij de overweging van de vraag of en in hoever de koffiecultuur ook door remissie van reeds verschenen canon behoort te worden geholpen, blijkt reeds uit hetgeen over dit onderwerp is medegedeeld op bladz. 3 van de Memorie van Toelichting. Bij hetgeen in deze richting gedaan wordt staat de handhaving van den eenmaal bedongen canon op den voorgrond en hij meent daarom de in het Voorloopig Verslag besproken vraag, wat de canon eigenlijk is, zijnerzijds onbesproken te mogen laten.

De Minister van Koloniën,

T. A. J. VAN ASCH VAN WIJCK.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 23 December 1901.

FRANSEN VAN DE PUTTE.
GODIN DE BEAUFORT.
VAN ALPHEN.
s' JACOB.
VAN ZINNICQ BERGMANN.

AANWIJZING VAN VERANDERINGEN, gedurende de beraadslaging in de Tweede Kamer der Staten-Generaal gebracht in het ontwerp van wet tot wijziging van het VIIde hoofdstuk B der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1900.

In de considerans is het woord „wetten” veranderd in: „wet” en zijn vervallen de woorden: „en van den 1901 (Staatsblad n°.)”.